

ken. Het is voor het allerkleinste der kleine opstellen die deze bundel bevat. „Een Pleit” heet dat stukje. Het verhaal is niets dan dit: Een oude vrouw zit voor een raam en luistert naar het gesprek dat gaat tusschen haar ongetrouwde dochter en een getrouwde neef. De neef wil de dochter bewegen het kind van in Indië gestorven familieleden in huis te nemen. De oude vrouw hoopt sterk dat hem dit zal gelukken — een kind in huis, de gedachte opent haar een onverwacht nieuw verschiet! — maar zij durft er niets van te zeggen. Zij weet immers hoe dit kenbaar maken van haar wenschen Jeannet kan prikkelen tot verzet. De neef in-tusschen legt het onhandig aan.

„Och heer!” dacht de oude vrouw en luisterde niet. Haar voet, ongeduldig, glipte van de stoof. Lát hij nu weggaan! Jeannet kon er nooit tegen als hij zoo vriendelijk en hartelijk deed — dan werd ze er kribbig en kwaad tegen in. Och, dat vroolijke, fleurige huishouden bij Dora en Koen, ze deed altijd maar of ze niets merkte dat Jeannet, als ze daar geweest was, dagen lang verbitterder en stiller werd dan ooit. En daarom — dééd ze 't maar. Een vrouw moet wat hebben om te vertroetelen en te verzorgen — een oude moeder, dat was 't niet”.

Nu gaat Koen dan toch weg. En Jeannet mee naar de voordeur om hem uit te laten. De oude vrouw hoopt en wacht ongeduldig. „En ze bezon omzichtig en lang... zou zij er over beginnen... maar als zij mistastte, zooals dien keer...”

„Zwaar hing de stilte in de kamer tusschen de twee vrouwen — de stilte waarin het vreemde kind op weg naar hen toe, pleitte, hartstochtelijk en dringend... 't kind, dat het zwijgen breken zou — dat altijd wat te vertellen zou hebben — dat hun aandacht

---

laten staan, van b.v. een zin als deze (blz. 125). »Was er dan werkelijk dat andere, dat oudere en meer ervaren menschen, die het leven kenden haar hadden voorgepraat — die ze niet geloofd had in de minachtende zekerheid, dat die nooit van zoo'n groote liefde als de hare eenig begrip hadden gehad, noch van de grenzeloze vertwijfeling daarna.»

en zorgen zou eischen, en bedelen zou om een liefkoozing...

„Daar kwam plotseling uit de kamer Jeannets stem — de stem die de moeder vreesde, nerveus hijgend, overslaand van drift!

„Koen zei me nog even aan de voordeur, Dora had 't eigenlijk bedacht — van — dat kind hier. Dat 't zoo aardig en zoo goed voor mij zou zijn. — 't Was een attentie van Dora voor mij!!

„Nu is 't uit — nu is 't mis —” dacht de oude vrouw. Zij had geen kracht daartegen in te gaan, dat kon ze niet — maar nu was alles voorgoed uit....

„Opnieuw duurde het zwijgen.

„Toen waagde nog eenmaal de oude vrouw en haar stem beefde:

„'t Zou mij niet hinderen....

„Er kwam geen antwoord”.

Zie nu, van dit miniem verhaaltje zou ik niet weten te zeggen hoe het geschreven is. Is het wel geschreven! Het lijkt als spinrag zoo fijn en gesponnen van een loutere, mysterievolle menselijkheid, die mij te beleven gegeven werd, ik weet niet hoe. Hierbij dacht ik in 't geheel niet aan litteratuur — hetgeen zeggen wil dat hier een teederheid werd bereikt (en dat van zelf!) die mijn aandacht zoo absoluut in beslag nam, dat mijn critische geest in 't geheel niet werkte.

Doch er zijn meer zéér mooie dingen in dezen bundel. H a g a r, het eerste verhaal, behoort tot het psychologisch-fijnste dat mevrouw Boudier geschreven heeft. Die twee drama's tegenover elkaar, hier de jaloesche moeder met het achterlijke kind, daar de man (die nooit uitsluitend-vader wordt) en het jonge, levenslustige vrouwtje, dat de warmte bracht in zijn huis, en de onrust in zijn hart — het is prachtig van vinding en hoogst delicaat van behandeling. Ook D e a n d e r e W e g, ofschoon aanvankelijk minder frisch van visie schijnend, bezit verderop verrassende wendingen. En te zeggen dat E e r s t e A v o n t u u r,